

Nagyölbő, 1882. március 11. – Szekszárd, 1976. július 28.

Apja gazdatiszt volt. Az elemi iskola befejezése után a pápai református főgimnáziumban érettségizett 1899-ben. A budapesti Királyi Magyar Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán folytatta tanulmányait, 1904-ben abszolutóriumot szerzett. Két évvel később jogi doktor lett, 1910-ben sikeres ügyvédi vizsgát tett és önálló irodát nyitott Budapesten. Az első világháború elején bevonult; a cs. és kir. 3. vartüzérszászlóalj tartalékos főhadnagyaként az orosz frontra került, 1915. március 22-én Przemyslnél sebesülten fogságba esett. Fogolycseréjén került haza, elítélt hazai kommunistákért engedték szabadon a második tiszti szállítmány keretében. Távolléte miatt budapesti irodája megszűnt, ezért Szekszárdra áttelepedett szüleihez költözött, és itt újította fel ügyvédi működését. Közéleti tevékenységéért a Függetlenségi és 48-as Pártban kezdte, 1937-ben csatlakozott a Független Kisgazdapártba lépett be, később a Tolna megyei szervezet főügyésze lett. A zsidótörvények korlátozásai felesége származása révén nem érintették, de a rendőrség politikai okok miatt 1944. október 19-én letartóztatta, a helybeli fogházba szállították, majd november 18-án a nagykanizsai internálótáborba hurcolták. 1945 márciusában szabadult s tért vissza Szekszárdra. 1945 tavaszán felújította kapcsolatait az újjászerveződő kisgazdapárttal. Ügyvédként politikai hovatartozástól függetlenül vállalta perbe fogott személyek védelmét. Az FKGP politikai vonalvezetésével való elégedetlensége miatt kilépett a pártból, és 1947 nyarán csatlakozott a Demokrata Néppárthoz. Az 1947. augusztus 31-én tartott választásokon képviselő-jelöltséget vállalt a DNP Baranya és Tolna megyei listáján, bejutott a törvényhozásba. 1949. májusban az ÁVH megfigyelés alá helyezte. Társadalmilag is megbélyegezték, számtalan atrocitás érte, egyebek között azért, mert nem volt hajlandó békekölcsönt jegyezni. Véleményét fenntartva belső száműzetésbe vonult. 1953 februárjában városi házát lefoglalták, családjával együtt a szekszárdi szőlőhegyen, lévő komfort nélküli présházba telepítették. Kilakoltatásuk 1956 októberében ért véget, saját házuk megüresedett szoba-konyhás lakrészébe költözhetek be. A forradalomban, bár azzal érzelmileg azonosult, nem vállalt aktív szerepet. 1957-1958 folyamán a forradalom Tolna megyei vezetőinek perében elvállalta a vádlottak védelmét. Megtorlásképpen 1958. augusztus 14-én az Ügyvédek Felülvizsgáló Bizottság ügyvédi hivatásra alkalmatlannak nyilvánította, s törölte az ügyvédek sorából. Alacsony nyugdíja miatt munkát kellett vállalnia, előbb éjjeliőr, majd portás, végül 1964-től a Béri Balogh Ádám Múzeum teremőreként dolgozott haláláig. Sokat tett a sportkultúra felvirágoztatásáért. Budapesten az MTK birkózószakosztályának vezetője volt, míg Szekszárdon jégpályát létesített, kezdeményezésére épült fel a városi fürdő, és evezőszakosztályt is szervezett. A Szekszárdi Törekvés Sportegyesület birkózószakosztálya vezetője, egyben edzője volt. 1957 augusztusában a szekszárdi római katolikus egyházközség jogtanácsosává választották.